

Streszczenie. Katecheza V. Ks. Wojciech Kućko. Kerygma pierwszym zadaniem ucznia-misjonarza

Kerygmat oznacza orędzie zbawcze, które zostało dokonane oraz objawione przez samego Boga w Jezusie Chrystusie, a głoszone jest w Jego imieniu, w Kościele, który go strzeże i zachowuje dzięki mocy i asystencji Ducha Świętego. W Biblii można zauważyć rozwój kerygmatu poprzez kształtowanie się różnych jego form. Można mówić o kerygmacie prorockim, czyli nawoływaniu do przemiany życia i nawrócenia; o kerygmacie Jana Chrzciciela, który zapowiada rychłe nadejście Mesjasza i królestwa Bożego; i wreszcie o kerygmacie samego Jezusa, który obwieszcza przyjście Królestwa Bożego i w sposób świadomy, jako Bóg-Człowiek, objawia mesjańskie posłanie poprzez znaki i słowa, które działa w świecie.

W czasie przemówienia do uczestników spotkania zorganizowanego przez Narodowe Biuro Katechetyczne Konferencji Episkopatu Włoch 20 stycznia 2021 r., papież Franciszek rozwinął temat treści kerygmatu w działalności i misji Kościoła katolickiego.

Po pierwsze, Słowo Boże ma być centralnym motywem i treścią głoszenia, dlatego za pomocą kerygmatu należy przeprowadzać człowieka, któremu się go głosi, przez różne dzieje zbawienia, opisane na kartach Pisma św. W kerygmacie należy w szczególny sposób podkreślać miłość Boga do człowieka, Jego wezwanie, które kieruje On do każdego, oczekując na wolną odpowiedź.

Po drugie, głoszenie kerygmatu musi opierać się na wierności Magisterium Kościoła z jednoczesnym poszukiwaniem nowych metod i sposobów dotarcia do współczesnego człowieka. Podobnie potrzebę wierności Magisterium podkreślał Jan Paweł II, mówił iż ten, kto głosi kerygmat, powinien wpatrywać się w Chrystusa-Nauczyciela, czytać Pismo św., być dalekim od subiektywnych jego interpretacji, od horyzontalnego traktowania treści wiary, zbytniego mieszania w nie ideologii społeczno-kulturowych. Głoszenie wiary ma być wpisane w życie Kościoła, przede wszystkim zaś oparte o nauczanie Katechizmu Kościoła Katolickiego. Uczeń-misjonarz to człowiek, który odkrywa prawdę, a nie czyni siebie samego arbitralnym jej ustawodawcą. Ważne w tym względzie wydaje się zatem kształtowanie sumienia głosiciela kerygmatu, by był osobą wrażliwą na prawdę i fałsz, na głoszenie Ewangelii i takie życie, by widać było głoszonego Chrystusa, a nie osobę głoszącego.

Po trzecie, papież Franciszek zwrócił uwagę na jeszcze jeden istotny aspekt głoszenia: jego wymiar wspólnotowy. Nie da się głosić kerygmatu poza ludem Bożym. Każdego rodzaju elitaryzm czy wyłączenie się ze wspólnoty prowadzą na manowce i samego głoszącego i tych do których kieruje on wezwanie kerygmatyczne.

W starożytności chrześcijańskiej rozróżniano kerygmat czynu oraz kerygmat słowa. Kerygmat czynu polegał na życiu według wskazań Jezusowych, co miało się dokonywać przez męczeństwo lub życie mnisze. Dziś bardziej chodzi o świadectwo życia głoszącego,

by było ono wiarygodne i zgodne z zasadami moralnymi wypływającymi z treści Ewangelii. Kerygmat słowa dotyczył tego, co napisane lub głoszone, niegdyś zaliczano do niego również przepisywanie ksiąg świętych. Dziś ten kerygmat słowa wyrażałby się w odnajdywaniu i zagospodarowywaniu nowych przestrzeni do głoszenia, w mediach społecznościowych i na takich nowych areopagach, w których głos Jezusa winien rozbrzmiewać.

Należy również dodać, że w Biblii głoszenie kerygmatu łączy się ściśle z przekazem orędzia moralnego – nim człowiek usłyszy przykazania, powinien poznać prawdę o Bogu i Jego miłości do stworzenia.